

θαῦμα. Ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἔξοδον τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸν νόμον· τότε κατὰ τὴν θείαν γραφὴν, ἐγένοντο φωνὴ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νεφέλη γνοφώδης ἐπ' ὄρους Σινᾶ, φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἤχει μέγα· καὶ ἐπτοήθη πᾶς ὁ λαὸς ὁ ἐν τῇ παρεμβολῇ. Τὰ φοικτὰ ταῦτα σημεῖα κατεφόβισαν τὸν λαόν, ὅστις ἴστατο μακρὰ κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου· ἀλλ' ἤκουε τὴν φωνὴν τὴν ἀπαγγέλλουσαν τὸν δεκάλογον καὶ ἑώρα καὶ τὰς λαμπάδας, καὶ τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, καὶ τὸ ὄρος τὸ καπνίζον.

Ἐκτοτε ὁ Μωϋσῆς ἐνομοθέτησε τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν ὁποίαν ἐώρταζον ὅλοι οἱ παρευρεθέντες κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ κυρίου.

Ζητήσαντές τινες ν' ἀμφισβητήσωσι τὸ θαῦμα, εἶπον ὅτι ἄλλο τὸ ὄρος Σωρῆθ καὶ ἄλλο τὸ Σινᾶ· ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς γεωγράφους, καὶ κατὰ τοὺς περιηγητὰς εἶναι βέβαιον, ὅτι διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων διακρίνονται δύο κορυφαὶ τοῦ ἰδίου ὄρους, ἐξ ὧν ἡ μία βλέπει πρὸς τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ ἡ ἄλλη, ἡ ὑψηλότερα, πρὸς τὴν Ἀραβίαν.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων, ἐπὶ τῆς θέσεως ὅπου ὁ Θεὸς ὤμιλησε πρὸς τὸν νομοθέτην τῶν Ἰουδαίων, ἀνηγέρθη μνη καὶ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, σφζόμεναι καὶ μέχρι τῆς σήμερον. Ε. Μ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ * * *

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον ΚΑ΄.)

ΣΤ΄.

ΑΝΗΡ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

Ἀφοῦ τοιαύτην ἔλαβεν ἀρχὴν, καὶ τοιουτοτρόπως ἐσυστήθη διὰ τοῦ τεχνοσήμου του, τὸ ξενοδοχεῖον Κροπόλ ἔκαμνε καθ' ἡμέραν σταθερὰ καὶ μεγάλας προόδους.

Δὲν ἐπερίμενε βέβαια ὁ Κροπόλ ὑπέρμετρα πλούτη· ἤλπιζεν ὅμως νὰ διπλασιάσῃ τὸ εὐέλαιον τὰ χίλια φλωρία, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐκληροδότησεν ὁ πατήρ του, νὰ λάβῃ ἄλλα χίλια ἀπὸ τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας καὶ τοῦ κτήματος, καὶ οὕτως, ἐλεύθερος τέλος πάντων, νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς ὡς οἱ πολλοὶ τῶν συμπολιτῶν του.

Ὁ Κροπόλ ἐν τούτοις ἦτον φιλοκερδής· ὀλίγον ἔλειψε λοιπὸν νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἤρξετο εἰς Βλουᾶ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΔ΄.

Αὐτὸς, ἡ σύζυγός του, ὁ Πετρίνος καὶ δύο τῶν ὑπηρετῶν ἀρχισαν ἀμέσως τρομερὰν σφαγὴν κατὰ τῶν κατοικῶν τῆς αὐλῆς τοῦ ξενοδοχείου, περιστερῶν δηλαδὴ καὶ ὀρνίθων καὶ χηνῶν καὶ κουνελίων· εἰς τρόπον ὥς ἠκούσθησαν τότε ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἐκείνης τόσος θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, ὅσοι δὲν ἠκούσθησαν ἄλλοτε ἐν Ράμα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Κροπόλ ἔνα μόνον ξένον εἶχεν.

Ἦτον οὗτος τριακονταετὴς μόλις τὴν ἡλικίαν, ὠραῖος, ὑψηλός, αὐστηρός, — ἡ μάλλον μελαγχολικός, — καὶ εἰς τὰ βλέμματα καὶ εἰς τὰ κινήματά του.

Ἐφόρει φόρεμα μαῦρον βελουδίνον, μὲ κοσμήματα γαγάτου· ὁ λευκὸς λαιμοδέτης του, ἀπλοῦς ὡς ὁ τῶν αὐστηροτέρων καθαριστῶν, ἔκαμνε καταφανέστερον τὸ ζωκρὸν καὶ λεπτόν χρῶμα τοῦ πλήρους νεότητος τραχήλου του· μικρὰ δὲ καὶ ξανθὰ μυστάκια μόλις ἐσκέπαζαν τὰ ἀγανάκτησιν καὶ περιφρόνησιν πολλὴν ἐμφαίνοντα χεῖλη του.

Πρὸς ὅσους ἐλάλει, τοὺς ἐκύτταζε πάντοτε κατὰ πρόσωπον· κἄμμία προσποίησις, — ἀλλὰ καὶ κἄμμία περιποίησις — δὲν ὑπῆρχεν εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του, ἡ λάμψις τῶν ὁποίων τόσον ἀνυπόφορος ἐγένετο, ὥστε πολλὰ βλέμματα ἐχαμηλόνοτο ἀπέναντι τοῦ βλέμματός του, καθὼς τὸ ἀδυνατώτερον ξίφος εἰς τὴν μονομαχίαν.

Τὸν καιρὸν ἐκείνον καθ' ὃν οἱ ἄνθρωποι, πλασθέντες ὅλοι παρὰ Θεοῦ ἴσοι, διηροῦντο, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας προλήψεις, εἰς δύο διακεκριμένους φυλάς, τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς ἀγενεῖς, καθὼς διαίρουνται πραγματικῶς εἰς δύο γενεάς, τοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς αἰθίοπας, τὸν καιρὸν ἐκείνον, λέγομεν, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἐπειράθημεν νὰ σκιαγραφήσωμεν τὴν εἰκόνα, δὲν ἦτον δυνατόν νὰ μὴ ἐκληθῇ ὡς εὐγενής, καὶ τῆς καλητέρας μάλιστα γενεᾶς. Ἀρκετὸν εἰς τοῦτο ἦτον νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς τὰς χεῖρας του, αἱ ὁποῖαι ἦσαν λεπταί, λευκαί, μακροδάκτυλοι, καὶ τῶν ὁποίων ὅλοι οἱ μῦνες, ὅλαι αἱ φλέβες, ἐφαίνοντο ὑπὸ τὸ δέρμα διαφανεῖς εἰς τὸ παραμικρὸν κίνημα, καθὼς οἱ ἄρμοι εἰς τὴν παραμικρὰν συστολὴν ἐκοκκινίζαν.

Ὁ εὐγενὴς λοιπὸν οὗτος (ἀφοῦ ὡς τοιοῦτον πρέπει νὰ τὸν χαρακτηρίσωμεν) ἦλθε μόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κροπόλ. Ἐλάβε, χωρὶς νὰ διστάξῃ, χωρὶς καὶ νὰ σταθῇ νὰ συλλογισθῇ, τὸ ἀξιολογώτερον δῶμα τοῦ ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδειξεν ὡς τοιοῦτο ὁ ξενοδόχος μὲ σκοπὸν πλεονεξίας ἐπιληψιμώτατον μὲν κατὰ τινάς, ἐπαινετώτατον δὲ κατ' ἄλλους, ἀν παραδέχονται ὅτι ὁ Κροπόλ ἐγνώριζε τὰς φυσιογνωμονίας, καὶ ἔκρινε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ πρώτης ὀψεως.

Τὸ δῶμα τοῦτο κατεῖχεν ὅλον τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς παλαιᾶς τριγωνοειδοῦς οἰκίας, καὶ συνίστατο ἀπὸ μεγάλῃν αἴθουσαν, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζαν δύο παράθυρα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, μικρὸν δωμάτιον πλησίον αὐτῆς, καὶ δωμάτιον ἄλλο ἐπάνω αὐτοῦ.

Ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ, ὁ εὐγενὴς οὗτος μόλις ἠγγίξεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸ φερόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του φαγητόν. Δύο λέξεις ὅλας ὅλας εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν ξενοδόχον, καὶ αὐταὶ ἦσαν ὅτι ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ξένος τις, Παρὶς καλούμενος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν.

Μετὰ ταῦτα, τόσον βαθεῖαν σιωπὴν ἐτήρησεν, ὥστε ὁ Κροπόλ, ἀγαπῶν πάντοτε τοὺς παιδρὺς καὶ ὀμιλητικούς ξένους, εἶχε σχεδὸν προσβληθῇ ἀπὸ τὴν διαγωγὴν του.

Τέλος πάντων, ὁ εὐγενὴς οὗτος εἶχε σηκωθῇ πρῶτῃ, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀρχίζει ἡ παρούσα ἱστορία, καὶ ἐξελθὼν ἐκάθησεν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς αἰθούσης του, καὶ ἐκύτταζε μὲ λύπην καὶ ἐπιμονὴν πρὸς τὰς δύο

ἄκρας τῆς ὁδοῦ, παραμονεύων ἀναμφιβόλως· πότε νὰ ἔλθῃ ὁ ξένος ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰπεῖ τὰ ἀνωτέρω πρὸς τὸν ξενοδόχον.

Ἐκεῖ καθήμενος, εἶδε τὴν μικρὰν συνοδίαν τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τὸ κυνήγιον, ἔπειτα ἀπῆλυσεν ἐκ νέου τὴν βαθυτάτην ἡσυχίαν τῆς πόλεως, ἐυθισμένους ὦν καὶ αὐτὸς εἰς τὰς σκέψεις τῆς προσδοκίας του.

Αἶφνης τότε, ἡγέρθη κινήσεις καὶ θόρυβος πολὺς εἰς τὴν πόλιν· πτωχαὶ γυναῖκες, ὡς εἶπαμεν, ἐξήρχοντο εἰς τοὺς ἀγροὺς, ταχυδρόμοι ἀνεχώρουν μετὰ διαφόρους παραγγέλιας, ἀνθρωποειπλυναν τὸ ἔδαφος, ἄλλοι ἔτρεχαν ν' ἀγοράσουν τροφίμα καὶ κοσμήματα, ἄλλοι ἐφώναζαν μεγαλοφώνως τὰς πραγματείας καὶ τὴν τέχνην των· τέλος πάντων, παντοῦ ὑπῆρχε συγκεχυμένος ἦχος, κρότος, πάταγος, ἀνθρώπων, ζώων, ἁμαξῶν, ὅστις ἐξέπληξε μὲν τὸν εὐγενῆ ξένον, δὲν τοῦ ἀφῆρσεν ὅμως· τίποτε ἀπὸ τὴν ἀπαθὴ καὶ υπερτάτην ἐκείνην μεγαλειότητα, ἥτις δίδει εἰς τὸν ἀετὸν καὶ εἰς τὸν λέοντα τὸ γαληνὸν καὶ περιφρονητικὸν ἐνταυτῷ βλέμμα, ἐν μέσῳ τῶν βοῶν καὶ τῶν κτύπων τῶν κυνηγῶν, ἢ τῶν περιέργων θεατῶν.

Μετ' ὀλίγον, αἱ κραυγαὶ τῶν σφαζομένων εἰς τὴν αὐλὴν θυμάτων, τὰ κατεσπυσμένα εἴματα τῆς κυρίας Κροπόλ ἐπὶ τῆς στενῆς καὶ ἡχητικῆς ζυλίνης κλίμακος, τὰ σκιρτῶντα κινήματα τοῦ Πετρίνου, ὅστις, καὶ τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο ἀκόμη, ἐκάπνιζεν ἐμπροσθεν τῆς θύρας, ἀπαθῆς ὡς Ὁλλανδὸς, ὅλα ταῦτα ἄρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τὸν ἐκπλήττουν καὶ νὰ τὸν ταράττουν.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐσηκώθη θέλων νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν, ἀνοιξεν αἶφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσας. Ὁ ἄγνωστος τότε ἐνόμισεν ὅτι ἤρχετο ἐξέβαια ὁ ἀνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀνυπομόνως ἐπερίμενε.

Ἐκίνησε λοιπὸν μετ' ὀρμὴν σχεδὸν, καὶ ἐπλησίασε τρία εἴματα πρὸς τὴν ἀνοιγομένην ταύτην θύραν.

Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῖον ἤλπιζε νὰ ἴδῃ, ἐφάνη ἐμπροσθέν του ὁ ξενοδόχος Κροπόλ, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ, εἰς τὸ ὑπόσκιον μέρος τῆς κλίμακος, τὸ καθ' ἑαυτὸ μὲν ἐράσμιον, γυδαῖον δὲ τότε διὰ τὴν περιέργειαν, πρόσωπον τῆς κυρίας Κροπόλ, ἥτις, ῥίψασα βλέμμα λαθραῖον εἰς τὸν ὥραιον καὶ εὐγενῆ ξένον, ἐγενεῖν ἄφαντος.

Ὁ Κροπόλ ἐπλησίασε μετὰ φαιδρὰν καὶ μειδιῶσαν ὄψιν, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, καὶ κυρτὸς μᾶλλον παρὰ σκύπτων.

Νεῦμα τοῦ ἀγνώστου τὸν ἠρώτησε τί ἤθελε, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ οὐδεμίᾳ λέξει.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Κροπόλ, ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω . . . πῶς πρέπει παρακαλῶ, νὰ ὀνομάζω τὴν εὐγενίαν σου, κύριε κόμη, ἢ κύριε μαρκῆ; . . .

— Κύριε μόνον λέγε, καὶ λέγε γρήγορα, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος μετὰ τὸ ἀγέρωχον ἐκεῖνο ὕψος, τὸ μὴ ἀνεχόμενον μήτε συζήτησιν μήτ' ἐπανάληψιν.

— Ἦθελα λοιπὸν νὰ πληροφορηθῶ πῶς ἀπέρασεν ὁ κύριος τὴν νύκτα, καὶ ἂν σκοπεύῃ νὰ κρατήσῃ τὸ δῶμα τοῦτο.

— Ναί.

— Ἀκολουθεῖ ὁμως, κύριε, ἄλλο τι περιστατικόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχαμεν ὑπ' ὄψιν.

— Ποῖον;

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Δουδοβίκος ΙΔ' ἐμ-

βαίνει σήμερον εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπου θὰ διαμείνῃ μίαν ἡμέραν, καὶ δύο ἰσως.

Ζωπρὰ ἐκπληξὶς ἐξωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἔρχεται εἰς Βλουᾶ!

— Εἶναι εἰς τὸν δρόμον, κύριε.

— Τότε, τὸσον περισσότερον πρέπει νὰ μείνω, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Πολὺ καλὰ, κύριε· πλὴν κρατεῖς ὅλον τὸ δῶμα τοῦτο;

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω. Διατί νὰ ἔχω σήμερον ὀλιγώτερον παρότι εἶχα χθές;

— Διότι, κύριε, μετὰ συγχωρεῖς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, χθές, ὅταν ἐπροτίμισες τὸ δῶμα τοῦτο, δὲν ἐνόμισα πρέπον νὰ προσδιορίσω τιμὴν, φοβούμενος μὴν ἐκλάβῃς ὅτι ὑπέθετα περιωρισμένα τὰ μέσα σου. . . . ἔνθ' σήμερον . . .

Ὁ ἄγνωστος ἐκοκκίνισε. Τοῦ ἤλθε παρευθὺς ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ξενοδόχος τὸν ὑπέθετε πτωχὸν καὶ τὸν προσέβαλλεν.

— Ἐνθ' σήμερον, ἐπανέλαβε μετὰ ψυχρότητα, τὸ ὑποθέτεις;

— Κύριε, εἶμαι τίμιος ἀνθρωπος, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ, μολονότι ξενοδόχος, ἔχω αἷμα εὐγενές εἰς τὰς φλέβας μου· ὁ πατὴρ μου ἦτον ὑπηρέτης καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ ποτὲ στρατάρχου Δάγκρου, ὁ Θεὸς νὰ μακαρίσῃ τὴν ψυχὴν του! . . .

— Τοῦτο δὲν τὸ φιλονεικῶ, κύριε· ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μάθω, καὶ νὰ μάθω εὐθὺς, ποῦ τείνουν αἱ ἐρωτήσεις σου.

— Εἴσαι, κύριε, γνωστικὸς ἀνθρωπος, καὶ καταλαμβάνεις ἐξέβαια ὅτι ἡ πόλις μας εἶναι μικρὰ, ὅτι ἡ αὐλὴ θ' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων, αἱ οἰκίαι θὰ γεμίσουν, καὶ ἐπομένως τὰ ἐνοίκια θὰ ὑψωθοῦν καὶ αὐτὰ σημαντικά.

Ὁ ἄγνωστος ἐκοκκίνισε πάλιν.

— Λέγε τὰς συμφωνίας σου, κύριε, τοῦ ἔπεν.

— Ἰδοὺ, κύριε· ἐγὼ εἶμαι διακριτικὸς, διότι ἐπιθυμῶ κέρδος τίμιον, καὶ θέλω νὰ ὠφεληθῶ χωρὶς νὰ φανῶ πλεονέκτης ἢ ἀγορεύς εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου. . . Τὸ δῶμα λοιπὸν τὸ ὁποῖον κατοικεῖς εἶναι πολὺ εὐρύχωρον, καὶ ἡ εὐγενία σου εἶσαι μόνος. . .

— Αὐτὸ εἶναι φραντὶς ἐδική μου.

— Ὦ! χωρὶς ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο ἐγὼ δὲν ἀποβάλλω τὸν κύριον.

Τὸ αἷμα συνέρρευεν εἰς τοὺς κροτάφους τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ πτωχοῦ Κροπόλ, ἀπογόνου τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ποτὲ στρατάρχου Δάγκρου, βλέμμα τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐμβάζε πάλιν ὑπὸ τὴν περίληψιν ἐκείνην πλάκα τῆς καπνοδόχης, ἂν ὁ Κροπόλ δὲν ἐκαρφόνετο εἰς τὴν θέσιν του ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῶν συμφερόντων του.

— Θέλεις ν' ἀναχωρήσῃς; εἶπεν, ἐξηγήσου, πλὴν εὐθύς.

— Κύριε, κύριε, δὲν μ' ἐνόησες. Εἰγὼ ὅ,τι κάμνω τὸ κάμνω μετὰ διάκρισιν, ἐξηγοῦμαι ὁμως κακὰ, ἢ ἴσως, ἐπειδὴ ὁ κύριος εἶναι ξένος, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν λαλίαν. . .

Τῷ ὄντι, ὁ ξένος ἔλαλει μετὰ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην παχυστομίαν, ἥτις εἶναι ὁ κυριώτερος χαρακτὴρ τῆς ἀγγλικῆς προφορᾶς, καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμη τοὺς Ἀγγλοὺς οἵτινες οὐμιλοῦν καθαρώτερα τὰ γαλλικά.

— Ἐπειδὴ, λέγω, ὁ κύριος εἶναι ξένος, ἴσως αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ καλὰ τὸ νόημα τῶν λόγων μου. Τὸ νόημα τοῦτο εἶναι ὅτι ὁ κύριος ἡμπορεῖ ν' ἀφήσῃ ἐν ἡ δύω ἀπὸ τὰ τρία δωμάτια τὰ ὅποια κατέχει, καὶ τοῦτο θὰ ὀλιγοστεύσῃ πολὺ τὸ ἐνοίκιον, καὶ θὰ ἐλαφρώσῃ καὶ τὴν συνείδησίν μου. Καὶ τῷ ὄντι, εἶναι σκληρόν ν' αὐξήσῃ κἀνεὶς ὑπέρμετρα τὴν ἀξίαν τῶν δωματίων, ἀφοῦ ἔλαβε προτύτερα τὴν τιμὴν νὰ προσδιορίσῃ δι' αὐτὰ ἐνοίκιον μέτριον.

— Πόσον εἶναι τὸ ἐνοίκιον ἀπὸ χθὲς;

— Κύριε, ἐν φλωρίον μὲ τὴν τροφὴν καὶ τὴν φροντίδα τοῦ ἵππου.

— Καλὰ. Καὶ σήμερον;

— Ἄ! ἰδοὺ ἡ δυσκολία! Σήμερον περιμένεται ὁ βασιλεὺς· ἂν ἔλθῃ λοιπὸν ἡ αὐλὴ ἕως τὸ ἐσπέρας, ἡ ἡμέρα τοῦ ἐνοικίου ἀριθμεῖται· καὶ τότε, τρία δωμάτια πρὸς δύω φλωρία κἀμνουν ἐξ φλωρία. Δύω φλωρία, κύριε, δὲν εἶναι τίποτε, ἐξ φλωρία ὅμως εἶναι πολὺ.

Ὁ ἄγνωστος, ὅστις πρότερον εἶχε κοκκινίσει, ἔγινε τότε κατακίτρινος.

Ἔσυρεν ἀπὸ τὸν κόλπον του, μὲ ἡρωϊκὴν ἀνδρείαν, θαλάντιον κεντημένον μὲ παράσημα, τὰ ὅποια ἔκρυπεν ἐπιμελῶς εἰς τὴν παλάμην του. Τὸ θαλάντιον τοῦτο ἦτον τόσον ισχυρόν, τόσον χαλαρὸν, τόσον ἄψυχον, ὥς δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ ξενοδόχου.

Ὁ ἄγνωστος ἐκένωσε τὸ θαλάντιον τοῦτο εἰς τὴν χεῖρά του. Περιεῖχε τρία διπλὰ φλωρία, ἰσοδυναμοῦντα μὲ ἕξ, ὅσα ὁ ξενοδόχος εἶχε ζητήσει.

Μολαταῦτα ὁ ξενοδόχος εἶχε ζητήσει ἐπτὰ.

Ἐκύτταξε λοιπὸν τὸν ἄγνωστον, ὥσάν νὰ τοῦ ἔλεγε· Καὶ ἔπειτα;

— Λεῖπει ἐν φλωρίον, δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριε ξενοδόχε;

— Ναί, κύριε, πλὴν . . .

Ὁ ἄγνωστος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὑπενδύτου του καὶ τὸ ἐκένωσε· περιεῖχε τοῦτο μικρὸν χαρτοφυλάκιον, κλειδίον χρυσοῦν καὶ ὀλίγα ἀργυρὰ νομίσματα.

Μὲ τὰ νομίσματα ταῦτα ἐσύνθεσε τὸ ἀντίτιμον ἐνὸς φλωρίου.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Τώρα ὅμως μένει νὰ μάθω, ἂν ὁ κύριος σκοπεύῃ νὰ κρατήσῃ τὸ δῶμα τοῦτο καὶ αὖριον ἀκόμη· διότι, εἰς ἐναντίαν περίστασιν, ἡμπορῶ νὰ τὸ ὑποσχεθῶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς Α. Μ. οἵτινες περιμένονται.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ ἄγνωστος μετὰ μακράν σιωπὴν· ἐπειδὴ ὅμως, καθὼς εἶδες, δὲν ἔχω πλέον χρήματα, καὶ ἐν τοσούτῳ κρατῶ τὸ δῶμα τοῦτο, πρέπει νὰ πωλήσῃς αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα εἰς τὴν πόλιν, ἢ νὰ τὸν κρατήσῃς ὡς ἐνέχυρον.

Ὁ Κροπόλ τὴν ὥραν ἐκύτταξε τὸν ἀδάμαντα, ὥστε ὁ ἄγνωστος ἐβιάσθη νὰ τοῦ εἰπῇ.

— Προτιμῶ νὰ τὸν πωλήσῃς, κύριε, διότι ἀξίζει τριακοσίας δούπιαις. Ἄν κἀνεὶς ἐβραῖος — εἶναι κἀνεὶς ἐβραῖος εἰς Βλουᾶ; — σοῦ δώσῃ διακοσίας, ἔστω καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα . . . τέλος πάντων, λάβε ὅ,τι σοῦ δώσῃ, ἔστω καὶ μόνον τὸ ἐνοίκιον. Πήγαινε!

— ὦ! κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Κροπόλ, καταισχυνθεὶς διὰ τὴν μικροπρεπῆ θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔκριψεν αἰφνιδίως ἡ τόσον εὐγενὴς καὶ ἀφιλοκερδὴς

αὐταπάρνησις τοῦ ἀγνώστου, καὶ προσέτι ἡ ἀμετάβλητος ἐκείνη ὑπομονὴ τοῦ πρὸς τὰς τόσας στρεφодικίας καὶ ὑποψίας του· — ὦ! κύριε, ἐλπίζω ὅτι δὲν κλέπτουν δᾶ εἰς Βλουᾶ, καθὼς φαίνεται ὅτι νομίζεις, καί, ἂν ὁ ἀδάμας ἀξίζῃ καθὼς λέγεις . . .

Ὁ ἄγνωστος ἐκεραυνοβόλησε καὶ πάλιν τὸν Κροπόλ μὲ τὸ κυανοῦν βλέμμα του.

— Δὲν γνωρίζω τὰς τιμὰς, κύριε, πίστευσέ με, ἐφώναξεν ὁ ξενοδόχος.

— Οἱ χρυσοχόοι ὅμως τὰς γνωρίζουν. Ἐρώτησέ τους, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Τώρα νομίζω ὅτι οἱ λογαριασμοὶ μας ἐτελείωσαν, δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριε ξενοδόχε;

— Ναί, κύριε, καὶ μὲ πολλήν μου λύπην, διότι φοβοῦμαι μήπως ἐπειράξῃ τὸν κύριον.

— Καθόλου, ἐπανέλαβεν ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς παντοδυναμίας.

— Ἡ μήπως ἐφάνην ὅτι θέλω νὰ γυμνώσω τοιοῦτον εὐγενῆ ξένον ἀπόδοσέ το, παρακαλῶ, εἰς τὴν ἀνάγκην, κύριε.

— Φθάνει πλέον· καὶ κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσῃς μόνον.

Ὁ Κροπόλ ἐπροσκύνησεν ἐδαφιαίως, καὶ ἀνεχώρησε ξηρὸς καὶ ἄλαλος· φανερόν ὅτι εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ἡσθάνετο ἔλεγχον ἀληθῆ συνειδήσεως.

Ὁ ἄγνωστος ὑπῆγε καὶ ἐκλείσεν ὁ ἴδιος τὴν θύραν, καὶ, ἀφοῦ ἔμεινε μόνος, ἐκύτταξε τὸ βάθος τοῦ θαλαντίου του, ὅθεν εἶχεν ἐβγάλει θήκην μεταξωτὴν, ἥτις περιεῖχε τὸν ἀδάμαντα, τὴν μόνην περιουσίαν του.

Ἡρεύνησεν ἐπίσης τὸν κόλπον του, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτον κενός· ἐκύτταξε τὰ ἔγγραφα τοῦ χαρτοφυλάκιου του, καὶ ἐπέστη ὅτι ἐμελλε νὰ περιπέσῃ εἰς ἄκραν καὶ ἀπόλυτον ἐνδειαν.

Τότε ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐμφαίνων αἶσθημα ὑψηλὸν γαλήνης καὶ ἀπογνώσεως, ἐσφόγγισε μὲ τὴν τρέμουσαν χεῖρά του σταλαγμούς τινας ἰδρώτος, διαβρέχοντας τὸ εὐγενὲς μέτωπόν του, καὶ καταίθασε πάλιν εἰς τὴν γῆν τὸ φέρον πρὸ ὀλίγου τὸν τύπον θείας μεγαλειότητος βλέμμα του.

Ἡ θύελλα ἀπεμακρύνθη. Ἰσως ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του εἶχεν ἀπευθύνει πρὸς τὸν Ἰῆσον δέησιν.

Ἐξελθὼν τότε εἰς τὸν ἐξώστην, ἔλαβε πάλιν τὴν συνθήκην τοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, ἄψυχος, νεκρὸς, ἕως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἄρχισε τὸ σκότος νὰ ἐπισκιάζῃ τὸν οὐρανόν, τὰ πρῶτα φῶτα τὰ διέρχωνται τὰς μοσχομυρισμένας ὁδοὺς, καὶ ἡ φωτοχυσία νὰ διαδίδεται εἰς ὅλα τὰ παράθυρα τῆς πόλεως.

Z.

ΠΑΡΡΤ.

Ἐνῶ ὁ ἄγνωστος ἔβλεπε μὲ περιέργειαν τὰ φῶτα ταῦτα, καὶ ἐπρόσεχεν εἰς ὅσα ἤκουεν, ὁ ξενοδόχος Κροπόλ ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ δύω ὑπηρέτας, οἵτινες ἡτοίμασαν τὴν τράπεζαν.

Ὁ ξένος δὲν ἔδωκε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς αὐτοὺς.

Τότε ὁ Κροπόλ, πλησιάσας, εἶπεν εἰς τὸ αὐτίον του μὲ βαθὺ σέβας·

— Κύριε, ὁ ἀδάμας ἐξετιμήθη.

— Ά! εἶπεν ὁ ξένος. Καὶ λοιπόν;

— Λοιπόν, κύριε, ὁ χρυσοχόος τῆς Α. Β. Υ. δίδει διακοσίας ὀγδοήκοντα δούπιαις.

— Τὰς ἔχεις;

— Ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰς λάβω, κύριε· μολαταῦτα ἐσυμφώνησα ὅτι, ἂν ὁ κύριος θέλῃ νὰ φυλαχθῇ ὁ ἀδάμας ἐωστού του ἐμβοῦν χρήματα, νὰ μὰς ἐπιστραφῇ.

— Καλὲ, ὅχι δά. Σοῦ εἶπα νὰ τὸν πωλήσῃς.

— Τότε σχεδὸν ἐξεπλήρωσα τὴν διαταγὴν, διότι, χωρὶς νὰ τὸν πωλήσω ὀριστικῶς, ἔλαβα τὰ χρήματα.

— Λάβε λοιπόν ὅσα σοῦ ἀνήκουν, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Ὑπακούω, κύριε, ἀφοῦ ἀφεύκτως τὸ ἀπαιτεῖς.

Πικρὸν μειδίαμα ἐπλανήθη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀγνωστού.

— Βάλε τὰ χρήματα εἰς τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, εἶπε στρεφόμενος καὶ δακτυλοδεικτῶν τοιοῦτό τι σκεῦος.

Ὁ Κροπὸλ ἀπέθεσε σακκίον ἱκανοῦ μεγέθους, ἀφοῦ ἀφῆρσεν ἀπὸ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τὴν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου.

— Τώρα, εἶπε, κύριε, δὲν θὰ μὲ λυπήσῃς ἀποποιούμενος τὸ δεῖπνον. Φθάνει ὅτι ἀπειποιήθῃς τὸ γεῦμα· τοῦτο δὰ εἶναι προσβολὴ διὰ τὸ ξενοδοχεῖόν μου. Ἰδὲ, κύριε, τὸ δεῖπνον εἶναι ἕτοιμον, τολμῶ μάλιστα νὰ εἰπῶ ὅτι ἔχει καλὴν θεωρίαν.

Ὁ ἄγνωστος ἐξήτησε ποτήριον κρασίου, ἔβρεξεν εἰς αὐτὸ κομμάτιον ψωμίου, καί, δειπνῶν οὕτω, δὲν ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἐντὸς ὀλίγου ἠκούσθη κρότος πολλὸς σαλπίγγων καὶ τυμπάνων, κραυγαῖ δυνάται μακρόθεν, θόρυβος μέγας προερχόμενος ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς πόλεως· ὅ,τι δὲ κατὰ πρῶτον διακεκριμένως προσέβαλε τὴν ἀκοὴν τοῦ ξένου, ἦσαν τὰ ἐήματα τῶν προχωρούντων ἵππων.

— Ὁ βασιλεὺς! ὁ βασιλεὺς! ἐπανελάμβανε τὸ θορυβώδες καὶ συσσωρευόμενον πλῆθος.

— Ὁ βασιλεὺς! ἐπανάλαβεν ὁ Κροπὸλ, ὅστις, ἀφῆσας τὸν ξένον καὶ τὰς περὶ διακρίσεως ιδέας του, ἐκύτταζε πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειάν του.

Μὲ τὸν Κροπὸλ ἐσπρόχοντο καὶ ἐστριμμόνοντο εἰς τὴν κλίμακα ἡ κυρία Κροπὸλ, ὁ Πιτρίνος, οἱ ὑπηρετὰι καὶ οἱ παραμάγειροι.

Ἡ συνουσία προῦδενε θραδέως, φωτιζομένη ἀπὸ χιλιάδας φώτων, εἷς τε τὸν δρόμον καὶ τὰ παράθυρα.

Μετὰ λόγον τινὰ δορυφόρων, καὶ πυκνὸν στίφος εὐγενῶν, ἤρχετο τὸ φορεῖον τοῦ κυρίου καρδινάλιου Ματζαρίνου· ἔσυραν δὲ αὐτὸ ὡς ἄμαζαν ἵπποι μαῦροι τέσσαρες.

Οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ καρδινάλιου ἤρχοντο κατόπιν.

Μετὰ ταῦτα ἤρχετο ἡ ἄμαξα τῆς βασιλομήτορος· αἱ νεάνιδες τῆς τιμῆς πλησίον τῶν θυρίδων, οἱ εὐγενεῖς αὐτῆς ἐφιπποὶ ἀμφοτέρωθεν τῆς ἀμάξης.

Ἀκολούθως ἤρχετο ὁ βασιλεὺς, ἱππεύων ἵππον ὠραιότατον φυλῆς σαξωνικῆς μὲ χαίτην πλατείαν. Ὁ νέος βασιλεὺς, χαιρετῶν εἰς παράθυρά τινα, ὅθεν ἤρχοντο αἱ μεγαλῆτεραι εὐφημῖαι, ἔδειχνε τὸ εὐγενές

καὶ χαριέστατον πρόσωπόν του, φωτιζόμενον ἀπὸ τὰς λαμπάδας τῶν ἀκολούθων του.

Εἰς τὰ πλάγια τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δὺω ἐήματα ὀπίσω, ὁ πρίγκιψ τοῦ Κονδῆ, ὁ κύριος Δανζιὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ αὐλικοὶ, παρακολουθούντων τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐπίπλων των, ἔκλειαν τὴν ἀληθῶς θριαμβικὴν ταύτην πορείαν.

Ἡ πομπὴ αὕτη εἶχε χαρακτῆρα ὅλως στρατιωτικόν.

Ὀλίγοι τινὲς μόνον τῶν αὐλικῶν, καὶ μάλιστα οἱ γέροντες, ἐφόρουσιν φόρεμα ταξιδίου· ὅλοι σχεδὸν ἦσαν ἐνδυμένοι στρατιωτικῶς. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔφεραν τὸν λαιμοδέτην καὶ τὸν δερμάτινον θώρακα τῶν χρόνων Ἑρρίκου τοῦ Δ' καὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ'.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπέρασεν ἔμπροσθέν του, ὁ ἄγνωστος, ὅστις εἶχε σκύψει εἰς τὸν ἐξώστην, θέλων νὰ ἰδῇ καλῆτερα, καὶ εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα, ἠσθάνθη ὅτι ἡ καρδιά του ἐφούσκωνε, καὶ ἐξεχειλίζεν ἡ πικρὰ ζηλοτυπία.

Ὁ ἤχος τῶν σαλπίγγων τὸν ἐμέθυεν, αἱ εὐφημῖαι τοῦ λαοῦ τὸν ἐκώφαιναν· ἐγκατέλιπε μίαν στιγμὴν τὸ λογικόν του εἰς τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον τῶν φώτων, τοῦ θορύβου καὶ τῶν λαμπρῶν εἰκόνων.

— Εἶναι βασιλεὺς αὐτός! ἐμουρμούρισε μὲ φωνὴν ἀπογνώσεως καὶ ἀδημονίας, ἥτις ἀνέβη βέβαια εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα, πρὸ τοῦ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ζοφεράν ταύτην σύννοιαν, ὅλος ὁ θόρυβος ἐκεῖνος, ὅλη ἡ λάμψις ἐκεῖνη ἐξηφανίσθησαν. Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, δὲν ἔμεινεν ἄλλο τι ὑποκάτω τοῦ ξένου, εἰμὴ βραχνῶδεις τινὲς καὶ ἀπηχεῖς φωναί, κρᾶζουσαι ἀκόμη ἐκ διαλειμμάτων· Ζήτω ὁ βασιλεὺς!

ἔμειναν ἀκόμη καὶ ἐξ λαμπάδες, τὰς ὁποίας ἐκράτουν οἱ κάτοικοι τοῦ μεδικείου ξενοδοχείου, δηλαδή δὺω ὁ Κροπὸλ, δὺω ὁ Πιτρίνος, καὶ ἀνὰ μίαν οἱ δὺω παραμάγειροι.

Ὁ Κροπὸλ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλέγῃ!

— Πόσον καλὰ στέκει ὁ βασιλεὺς, καὶ πόσον ὁμοιάζει τὸν ἐνδοξον πατέρα του!

— Ὡραῖος! ἔλεγεν ὁ Πιτρίνος.

— Καὶ τί πρόσωπον ὑπερήφανον! ἔλεγεν ἡ κυρία Κροπὸλ, ἐνόηοντα τὰ σχόλιά της μὲ τὰ σχόλια τῶν γειτόνων καὶ τῶν γειτονισσῶν.

Ὁ Κροπὸλ ἔδιδε τροφὴν εἰς τὰς ὁμιλίας ταύτας μὲ τὰς προσωπικὰς παρατηρήσεις του, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι γέροντες πεζοὶ, καὶ σύρων μικρὸν ἱρλανδικὸν ἵππον ἀπὸ τὸν χαλινόν, ἐπάσχιζε νὰ σχίξῃ τὸ πλῆθος τῶν ἔμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου συσσωρευμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ φωνὴ τοῦ ξένου ἠκούσθη ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ἄνοιξε τὸν δρόμον, κύριε ξενοδόχε, νὰ ἔμπορῶσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐμβοῦν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σου.

Ὁ Κροπὸλ ἐστράφη, καὶ τότε μόνον εἶδε τὸν γέροντα καὶ τοῦ ἄνοιξε τὸν δρόμον.

Τὸ παράθυρον ἐκλείσθη.

Ὁ Πιτρίνος ὠδήγησε τὸν νεωστὶ ἐλθόντα, ὅστις ἐμβῆκε χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ὁ ξένος τὸν ἐπρόσμενεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, ἄνοιξε τὰς ἀγκάλας του εἰς τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἔφερε πλησίον θρόνου· ἀλλ' ὁ γέρων δὲν ἠθέλησε νὰ καθήσῃ.

— ὦ! ὄχι, ὄχι, μυλόρδ; εἶπε. Νὰ καθίσω ἐμπροσθέν σου! ποτέ! . . .

— Παρρὺ, ἐφώναζεν ὁ ξένος, σὲ παρακαλῶ . . . καλῆ; σὺ ἔργασαι ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν . . . ἀπὸ τὸν μακρὰν! Ἄ! ἡ ἡλικία σου δὲν ἐπρεπε νὰ ὑποφέρει τόσους κόπους διὰ τὴν ὑπηρεσίαν μου. Ἀναπαύσου . . .

— Πρὸ πάντων, μυλόρδ, πρέπει νὰ σοὺ δώσω τὴν ἀπόκρισιν.

— Παρρὺ . . . Σὲ ἐξορκίζω, μὴ μοῦ λέγῃς τίποτε . . . διότι, ἂν ἡ εἰδήσις σου ἦτον καλὴ, δὲν θὰ ἀρχίζε με τοιαύτην φράσιν. Μεταχειρίζεσαι προοίμια, ἀρα ἡ εἰδήσις εἶναι κακὴ.

— Μυλόρδ, εἶπεν ὁ γέρον, μὴ προλαμβάνης νὰ τρομάξῃς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶναι παντελὴς ἀπελπίσις. Θέλῃσις ἀπαιτεῖται, ἐπιμονή, καὶ πρὸ πάντων ὑπομονή.

— Παρρὺ, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἦλθα ἐδῶ μόνος διὰ μυρίων παγίδων καὶ μυρίων κινδύνων· δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἔχω θέλησιν; Ἐπομείληται τὸ ταξίδιον τοῦτο δέκα ἔτη, παρακούσας ὅλας τὰς συμβουλάς, καταφρονήσας ὅλα τὰ ἐμπόδια· δὲν πιστεύεις ὅτι ἔχω ἐπιμονήν; Ἐπώλησα ἀπόψε τὸν τελευταῖον ἀδάμαντα τοῦ πατρός μου, διότι δὲν εἶχα πῶς ἄλλως νὰ πληρώσω τὸ ἐνοίκιον, καὶ ὁ ξενοδόχος ἐμελε νὰ με ἀποβάλλῃ.

Ὁ Παρρὺ ἐκινήθη κίνημα ἀγανακτήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νέος ἀπεκρίθη μειδιῶν καὶ σφίγγων τὴν χεῖρά του.

— ἔχω ἀκόμη διακοσίας ἐξομώκοντα τέσσαρας δούλιας· ἀρα εἶμαι πλούσιος, καὶ δὲν ἀπελπίζομαι, Παρρὺ· πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἔχω ὑπομονήν;

Ὁ γέρον ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς τρεμούσας χεῖράς του.

— Ἄς ἀκούσωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ ξένος, μὴ μοῦ κρύψῃς τίποτε· τί συνέβη;

— Ἡ διήγησίς μου θὰ ᾔῃαι σύντομος, μυλόρδ· ἀλλὰ, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, μὴ τρέμῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Εἶμαι ἀνυπόμονος, Παρρὺ· λέγε λοιπὸν, τί σοὺ εἶπεν ὁ στρατηγός.

— Ἐν πρώτοις, ὁ στρατηγὸς δὲν ᾔθελῃσε νὰ με δεχθῇ.

— Σ' ἐξέλαθεν ὡς κατάσκοπον.

— Ναί, μυλόρδ· ἀλλὰ τοῦ ἔγραψα ἐπιστολήν.

— Τὸ λοιπὸν;

— Τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἀνέγνωσε, μυλόρδ.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐξέφραζεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν μου καὶ τὰς εὐχάς μου;

— ὦ ναί! εἶπεν ὁ Παρρὺ με ὀλιθερόν· μειδιάμα . . . ἐξέφραξε πιστῶς τὸν στοχασμόν σου.

— Τότε, Παρρὺ . . .

— Τότε, μυλόρδ, ὁ στρατηγὸς μοῦ ἐπέστρεψε τὴν ἐπιστολήν δι' ἐνὸς τῶν ὑπαπιστῶν του, καὶ μοῦ ἐμήνυσεν ὅτι, ἂν αὖριον μ' εὕρισκεν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἀρχηγίας του, θὰ διέταττε νὰ με φυλακίσουν.

— Νὰ σὲ φυλακίσουν! ἐμουρμούρισε ὁ νέος· νὰ σὲ φυλακίσουν! σὲ, τὸν πιστότερον τῶν ὑπηρετῶν μου!

— Ναί, μυλόρδ.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶχες υπογράψει καθαρά τὸ ὄνομα Παρρὺ;

— Ὀλόγαφον, μυλόρδ; καὶ ὁ ὑπαπιστὴς μ' ἐγνώρισε· εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ἁγίου Ιακώβου, καί, ἐπροσθεσε στεναζών ὁ γέρον, εἰς τὸν πύργον τοῦ Χαῖτ-Χάλλ!

— Ὁ νέος ἐσκυψε τὴν κεφαλὴν, σκυθρωπὸς καὶ σύννοος.

— Αὐτὸ τὸ ἔκαμε βέβαια ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων του, εἶπε προσπαθῶν ν' ἀπατήσῃ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν του . . . κρυφᾶ ὁμως . . . ὅταν δὲν ἦτον κανεὶς . . . τί ἔκαμεν; Ἀποκρίτου.

— Ἀλλοίμονον! μυλόρδ, μοῦ ἔστειλε τέσσαρας ἱππεῖς, οἵτινες μοῦ ἔδωκαν τὸν ἵππον μὲ τὸν ὁποῖον μὲ εἶδες ἐπιστρέφοντα. Οἱ ἱππεῖς οὗτοι μὲ συνώδυσαν πάντοτε τρέχοντες ἕως τὸν μικρὸν λιμένα τοῦ Τεμβύ, μ' ἐμῶσαν, ἢ μᾶλλον μ' ἐρρίψαν, εἰς ἀλιευτικὸν πλοιάριον, τὸ ὁποῖον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπέπλεεν εἰς Βρεταννίαν, καὶ ἰδοὺ ἦλθα.

— ὦ! εἶπεν ὁ νέος, ἀναστεναζών καὶ σφίγγων σπασμωδικῶς με τὴν νευρώδη χεῖρά του τὸν λαιμόν του, ὅπου ἀνέβαινε λυγμός . . . Παρρὺ, καὶ τίποτε ἄλλο; τίποτε ἄλλο;

— Ναί, μυλόρδ, τίποτε ἄλλο.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην ἀπόκρισιν τοῦ Παρρὺ, ἠκολούθησε μακρὰ σιωπὴ, καθ' ἣν ἠκούετο μόνον ὁ κτύπος τῆς πτέρνας τοῦ νέου, ἥτις ἐβασάνιζε μανιωδῶς τὸ ἔδαφος.

Ὁ γέρον ἐπάσχισε ν' ἀλλάξῃ τὴν ὁμιλίαν, διότι τοὺς ἐφῆρεν εἰς ἀπεικταίους στοχασμούς.

— Μυλόρδ, εἶπε, τί ἐσήμαινεν ὁ θόρυβος αὐτὸς πρὸ τοῦ νὰ φθάσω; Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ φωνάζοντες Ζήτη ὁ βασιλεὺς; . . . Περὶ τίνος βασιλείας εἶναι ὁ λόγος, καὶ διατί ὅλα αὐτὰ τὰ φῶτα;

— Ἄ! Παρρὺ, δὲν ἤξεύρεις, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ νέος· ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐπισκέπτεται τὴν πιστὴν του πόλιν Βλουά· ὅλα αὐτὰ αἱ σάλπιγγες εἶναι ἐδικαί του· ὅλα αὐτὰ τὰ χρυσὰ ἐρίππια εἶναι ἐδικὰ του· ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες ὑπὲρ αὐτοῦ φοροῦν τὰ ξίφη των. Ἡ μήτηρ του προηγείται ἐντὸς ἀμάξης μεγαλοπρεποῦς, χρυσοκολλήτου καὶ ἀργυροκολλήτου. Εὐτυχισμένη μήτηρ! Ὁ ὑπουργὸς του σωρεῖ δι' αὐτὸν ἑκατομμύρια, καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς νύμφην θαυόπλουτον. Διὰ τοῦτο ὅλος αὐτὸς ὁ λαὸς εἶναι φαιδρός, ἀγαπᾷ τὸν βασιλεῖα του, τὸν χαδεύει μὲ τὰς εὐφημίας του, καὶ φωνάζει Ζήτη ὁ βασιλεὺς! Ζήτη ὁ βασιλεὺς!

— Καλὰ! καλὰ! μυλόρδ, εἶπεν ὁ Παρρὺ, ἀνησυχῶν περισσύτερον παρὰ πρότερον διότι κατήντησεν ἐκεῖ ἡ ὁμιλία.

— ἤξεύρεις, ἐπανελάθεν ὁ ἀγνωστος, ὅτι ἡ ἐδική μου μήτηρ, ἡ ἐδική μου ἀδελφὴ, ἐνῶ ὅλα ταῦτα γίνονται εἰς τιμὴν τοῦ βασιλείως Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', δὲν ἔχουν πλέον χρήματα, δὲν ἔχουν πλέον ἄρτον· ἤξεύρεις ὅτι θὰ ᾔῃαι ἐλεεινὸς καὶ περιφρονημένος ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, ὅταν ὅλη ἡ Εὐρώπη μάθῃ ὅτι τῶρα μοῦ διηγῇς! . . . Παρρὺ . . . ὑπάρχει παράδειγμα ἀνθρώπου τοῦ θαυμοῦ μου νὰ . . .

— Μυλόρδ, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ!

— ἔχεις δίκαιον, Παρρὺ, εἶμαι ἀνάνδρος· καί, ἂν ἐγὼ δὲν κάμω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ὁ Θεὸς τί θὰ κάμῃ! ὄχι, ὄχι, ἔχω δύο βραχίονας, Παρρὺ, ἔχω ξίφος . . .

Καὶ ἐκτύπησε βιαίως τὸν θραχινά του μετὰ τὴν χειρὶ του, καὶ ἀπέσπασε τὸ κρεμάμενον εἰς τὸν τοῖχον ξίφος του.

— Τί θὰ κάμης, μυλὸρδ,

— Παρρὺ, τί θὰ κάμω; Ὅ,τι κάμουν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου· ἡ μήτηρ μου ζῇ μετὰ ἐλεημοσύνην· ἡ ἀδελφὴ μου ζητεῖ ἐλεημοσύνην διὰ τὴν μητέρα μου· ἄλλοι ἔχω ἀδελφοὺς ζητοῦντας, ἐπίσης ἐλεημοσύνην διὰ τὸν ἑαυτὸν των. Εἰγώ, ὁ πρωτότοκος, θὰ κάμω καθὼς ὅλοι αὐτοί, θὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην!

Καί, ταῦτα εἰπὼν, καὶ διακόψας ἀποτόμως τοὺς λόγους του διὰ νευρώδους καὶ φρικτοῦ γέλωτος, ὁ νέος ἔξωτι τὸ ξίφος του, ἔλαβε τὸν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου κείμενον πῖλόν του, ἔρριπεν εἰς τοὺς ὅμους του μανδύαν μαῦρον, τὸν ὁποῖον ἐφόρει εἰς ὅλον του τὸ ταξίδιον, καὶ σφίγγων τὰς δύο χεῖρας τοῦ γέροντος, ὅστις τὸν ἔβλεπε μετὰ ἀμνηχανίαν, εἶπεν·

— Ἀγαθὲ μου Παρρὺ, εἰπέ νὰ σοῦ ἀνάψουν φωτίαν, φάγε, πῖε, κοιμήσου, ἔσο εὐτυχής· ἄς ἤμεθα εὐτυχεῖς, πιστὲ φίλε μου, μοναδικὲ μου φίλε· εἴμεθα πλούσιοι ὡς βασιλεῖς!

Καί, τοῦτο εἰπὼν, ἐκτύπησε μετὰ τὸν γρόνθον του τὸ σακκίον μετὰ τὰς δούπιας, ἔπεσε τοῦτο βαρέως κατὰ γῆς, καὶ τότε ἄρχισε πάλιν νὰ γελά μετὰ τὸν πένθιμον ἐκείνου τρόπον, ὅστις εἶχε τρομάξει τὸν Παρρὺν τόσον· ἐνῷ δὲ ὅλη ἡ οἰκία ἐφώναζεν, ἐψάλλε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ δεχθῇ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τοὺς ξένους, τῶν ὁποίων οἱ ὑπερέται ἦλθον προτῆτερα, ὁ ξένος οὗτος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν μεγάλην αἴθουσαν εἰς τὴν ὁδὸν, ὅπου ὁ γέρον, προῆς εἰς τὸ παράθυρον νὰ τὸν ἰδῇ, τὸν ἔχασε μετὰ μίαν στιγμὴν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Δὲν εἶχεν εἰσέτι παρέλθαι ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ παράστασις τοῦ γάμου τοῦ Φίγαρου, ὅτε νέον δρᾶμα σπουδαιότατον καὶ πραγματικὸν προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κοινού.

Μία βασίλισσα τῆς Γαλλίας, εἰς καρδιναλῆς, μία τυχοδιώκτρια ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, εἰς ἀμφίβολος εὐγενῆς, εἰς χωροφύλαξ, εἰς μυστηριώδης ξένος ἀγύρτης τε συνάμα καὶ συνωμότης, ἰδοὺ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος. Καὶ σκηνὴ μὲν ὑπῆρξε τὸ κακουργιοδικεῖον, ἀκρατοῦρion δὲ, ἅπαντα ἡ Εὐρώπη.

Ὅσακις ἡ ἱστορία συνθέτει δράματα, τὰ παριστάνει συνήθως σπουδαία· τὸ προκείμενον ὅμως ὑπῆρξε φρικτόν. Βλέπομεν πρίγγιπα ἐκ τῆς οἰκογενείας Ροὰν ἐγκυκλιζόμενον ἐπὶ κλοπῇ, ἀρχιερεὰ συμπαραβαλλόμενον μετὰ ἑταῖραν, τὸν πρῶτον ἀξιωματικὸν τῆς Γαλλικῆς ἐκκλησίας ὑποκύπτοντα εἰς τὴν κατηγορίαν ἀτίμου ἀλληλεγγύης. Βλέπομεν προσέτι βασιλίσσαν, τὴν θυγατέρα Μαρίας τῆς Θηρεσίας, κατατινάσσαν νὰ παραιτήσῃ εἰς τὴν σκηνὴν διαδικασίας πλήρους σκανδάλου τὴν ἀμφιβαλλομένην ἀρετὴν τῆς, καὶ τὴν ἐξυθρισηθεῖσαν τιμὴν τῆς. Ἀλλὰ καὶ οἱ εὐγενεῖς αὐτοὶ συνεταράχθησαν ἀντέταξαν τοὺς Ροὰν εἰς τοὺς Βουρβόνους, καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἱπποτῶν διέσφυναν πρῶτοι τὴν ὑπόληψιν τῆς βασιλίσ-

σης των. Οἱ ὑπουργοὶ διηρέθησαν· ἡ Εὐρώπη κατεκλύθη ἀπὸ λιβέλλους, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ὁ θῖος τῶν μεγιστάνων, αἱ ζηλοτυπῖαι των, αἱ ἐριδές των, αἱ βραδιόφοι των ἐξετέθησαν εἰς τοὺς ὑποπνευματισμοὺς τοῦ ὄχλου, ἡ καταφρόνησις κῆρυξεν ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ. Ἀς προσθέσωμεν ὅτι αὐτὸ τὸ συνέδριον—parlement—ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ἀφορῶσαν τὴν σύζυγον τοῦ βασιλέως καὶ μέγαν τινὰ ἐκράχην τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστῶν δύο θυγατέρας τὰς ὁποίας ἐφθόνουν ὅλοι ἕως τότε καὶ τοὶ ὑπηρετοῦντες αὐτάς. Ὁ νεωτερισμὸς ὑπῆρξε βεβαίως τὰ μέγιστα ἐπιφοδός. Ἀς ἐνημνηθῶμεν τὰς χρονολογίας· τῇ 1785 ἐγενεῖν ἡ δίκη τοῦ περιδεραίου, καὶ τὸ 1789 ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις!

Ὁ Ροὰν εἶχεν ἦθος ἀξιοπρεπές, πολλὴν φιλοδοξίαν, πνεῦμα, καρδίαν φλεγομένην ἀπὸ τὴν δίψαν τῶν ἡδονῶν, καὶ ῥοπήν ἀκαταμάχτην πρὸς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν πολυτέλειαν.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέτ εἶχε συλλαβεῖ μῖσος κατ' αὐτοῦ, τὰ αἴτια τοῦ ὁποίου διεμνηνεύθησαν πολυτρόπως. Οἱ φίλοι τοῦ πρίγγιπος διηγοῦνται ὅτι, ὅτε ἦτον πρέσβης εἰς Βιένναν, εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν δοῦκα Αἰγκυλιῶν ἐπιστολὴν δημοσιευθεῖσαν ἐκ προδοσίας, δι' ἧς παριστάνετο Μαρία ἡ Θηρεσία κλαίουσα ἐπὶ τῆς διαμελισθείσης Πολωνίας, καθ' ἣν στιγμὴν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐλάμβανε τὸ μεριδίον τῆς. Ἄλλοι βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ Λουὶ Ροὰν, ὅχι μόνον κατέστη ἑνοχος ἀδιακρισίας εἰς τὰς μετὰ τῆς βασιλίσσης σχέσεις του, ἀλλὰ καὶ ἐκαυχῆθη μετὰ ἀναιδέη κουφότητα. Ἡ τελευταία αὐτὴ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀπίθανος· διότι καὶ τὰ ἦθη τοῦ ἀρχιερέως δὲν ἦσαν ὅλως διόλου ἀμεμπτα, καὶ ματαιότητα πολλὴν εἶχε, καὶ οἷσιν ἀπερίγραπτον.

Ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ἦτον τὸ αἶτιον, ἡ βασίλισσα τὸν ἀπεστρέφετο· αὐτὸς ὅμως, ἂν καὶ προβιβασθεὶς παρὰ τὴν θέλησίν τῆς εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα τοῦ βασιλείου, δὲν ἐδύνατο νὰ συνεθίσῃ τὸ μῖσος. Ἐδοκίμασε λοιπὸν νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' ἀπεβλήθη μετὰ καταφρονήσεως, καὶ αἱ ἐλπίδες του ὅλαι εἶχον σχεδὸν σβῆσθῃ, ὅταν ἀπροδόκητός τις περίστασις τὰς ἀνέξωπύρῃσε.

Γυνή τις καταγομένη κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τὸν βασιλέα Εἰρρίκον τὸν Β', καὶ ἐπομένως φέρουσα τὸ ἐπώνυμον Βαλουά, παρουσιάσθη εἰς τὸν Καρδιναλὸν. Ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶχε καὶ πνεῦμα καὶ χάριν. Συνελθοῦσα πρὸ μικροῦ εἰς γάμον μετὰ τοῦ κόμητος Δελαμὼτ ἀξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς, ὑπέπεσεν εἰς παραδόξους τινὰς δοκιμασίας, αἵτινες συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν συμπάθειαν ἣτις ἐγεννήατο ἀπὸ τὰ φυσικὰ τῆς θείλγητρα. Ὁ πατὴρ τῆς καταργῶν, ὡς ἔλεγεν ἐκείνη, τὰ λείψανα τοῦ πατραγονικοῦ του πλοῦτου, ἐφυγεν ἀπὸ τὰς πωληθείσας ἰδιοκτησίας του διὰ νυκτός, ἀφού πρῶτον ἔθεσεν ἐντὸς κανίστερου ὑπὸ τὰ παράθυρά τινος γείτονός του, τὸ νεώτερον τέκνον του. Σύντων δὲ μετ' ἑαυτοῦ τὰς δύο ἄλλα καὶ τὴν ἐγγυον σύζυγόν του, μετέβη τὸ πρῶτον εἰς Παρισίους καὶ ἔπειτα εἰς Βουλώνιον ὅπου ἀπέθανεν ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου, ἀφήσας μοναδικὴν κληρονομίαν τὴν διψήραν δι' ἧς ἀπεδεικνύετο, ὅτι ὁ ἀπόγονος τοῦ Εἰρρίκου παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῆς φάθης ὡς τις ἀγύρτης.